

Skandinavien's Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundstabben, Øyden og Troen ere forenede.

4. Aarg. Nr. 15.

Ten 1. Mai 1855.

Priis: 6 Ø pr. Expl.

Bagtalelse.

Vi indrommer af ganske Hjerte Nigtigheden af følgende Stykke om Bagtalelse, som vi aftrykker fra „Millennial Star,” og vi aubefaler det til omhyggelig Overveielse og trofast Udsøvelse af enhver Sidste-Dags-Hellig. Det er den smukkeste Afhandling vi har læst angaaende denne Gjenstand, og vi haaber, at vore Læsere vil vide at sætte Priis paa den.

„Den Skik „at tale isde om hver andre“ er bleven saa herskende i næsten alle Grader af Samfundet, og saa almindelig forbunden med enhver Livsstilling, at meget Faar undgaaer den Synd, som følger en saadan Skik. Det Onde, frembragt af Saadanne, som hengiver sig til denne affyelige Last, kan synes ubetydelig for Mogle, men det kan ikke være for dem, som er bleven saa vante til den, at de ikke kan indse dens fordærvelige Virkning. Maaske der er ingen Synd hyppigere begaact af dem, som bekjender sig at være Hellige, end Bagtalelse; de synes endnu ikke at have lært den maestige Indsydelse som Tungens rigtige eller uregtige Brug kan bevirke paa Menneskenes Lyksalighed eller Glædighed; de synes ikke at forstaae, at et enkelt Ord ofte tilintetgør den Tillid, som maa være for-

herskende, hvor Lyksalighed finder Sted, og frembringer ofte mere udstrakt Skade, end næsten nogen slet Handling kan udrette; de har endnu ikke lært at vogte deres Ord, hvoraaf dog ethvert er et Nedstab til Liv eller Død — en Weissignelse eller Forbandelse for dem, som kommer under dets Indsydelse.

„Guds Lov er meget streng i dens Fordringer angaaende dette Punkt, og det saa meget, at ingen Mand eller Kvinde kan blive salig, som vil hengive sig til saadan Ugudelighed — vi siger Ugudelighed, fordi det er en aabenbar Krænkelse af Loven. Indretningen af det hellige Præstedomme bestemmer en Embedsmann, hvis særegne Pligt det er at paase, at ingen „ond Tale“ er gjengse iblandt de Hellige, ei heller Bagværelse eller Udestaaelse, som stedse ledsager denne Skik. Det hellige Præstedommes Lov, om noigtigen gjennemført, vilde afaaere den, som gjør sig skyldig i saa syg en Brode fra Fællestab med de Hellige; og dersom Guds Riges Embedsmænd opfylde deres Pligter, som de bør for Gud, vil denne Synd og al dens onde Folger fuldkommen ophøre.

Det burde være de Helliges Bestrebelse i enhver Livsstilling at være paa

Vagt mod dette Onde, især om de indtager en vigtig Plads iblandt Folket — en, hvor enhver af deres Handlinger og ethvert af deres Ord forventes at være et Monster for Folket. Vi har havt Visledning til at iagttage Vigtigheden af dette, i Særdeleshed med Hyrder og Præstder, som er kaldte til at afsløre hinanden i deres Embedsvirksomhed. Principet er snart opdaget, naar een Eldste estertræder en anden, misbilliger sin Forgjengers fulgte Forretningsgang og almindelige Fremgangsmaade, og gør det til sin første Forretning at sløse den stedskundende Fremgangsmaade i at lede Forretningerne, offentlige misbilligende dem, og indrette en ny Virkeplan efter hans egne særlige Anskuelser og Hølelser.

„Naar en saadgy Retning tages, er den sædvanlig ledsgaget med Bemærkninger og Udtryk, beregnede at tilintetgjøre deres Arbeide og Indsydelse, som har været før, endskjundt deres Bestræbesser kan have været store, deres Arbeide no phorsligt, og deres Bevæggrunde — efter det Lys og den Kundstab de besad — saarene som Nogens, der muligen kunde estertræde dem. Gud skal sikkerlig give alle saadaanne trofaste Arbeidere en retfærdig Beslusion. Naar een Eldste er kaldet til at estertæde en anden, skalde det blive hans Studium at beskytte sin Forgjengers Interesser og Indsydelse, som han vilde have sine egne beskyttede under lignende Omstændigheder. Ingen skalde antage for et Dileblik, at den Fremgangsmaade en Anden har vedtaget ikke er retfærdig, blot fordi den er forskjellig fra den, som han vilde vælge. Der kan være forskjellige Fremgangsmaader i Forvaltningen og dog alle være tilskyndede af den samme Herre, paa samme Maade som der er forskjellighed af Maadegaver ved den samme Aland. Apostelen underretter os om, at der er forskel paa

Gjerningerne, men det er den samme Gud, som virker Alt i Alle.“ Nu, hvis dette er sandt, hvo kan da dømme sin Broder, fordi han har sin særegne Maade at virke paa, og misbillige samme, uden at komme under Fordommelse? Mennesker er forskjellige i Evner, Sindelag og Aland, og Gud er Ophavsmanden til denne Forkjellighed; og Ingen har Ret at tale mod sin Broder, fordi Gud har saaledes udrustet ham, medens hans Mennesker og Bestræbesser er at opretholde Retfærdighed iblandt Menneskene og opbygge Guds Rige. Endskjundt dette Princip er sandt og vigtigt at iagttage, affasser det dog ikke det Allermindste af Ansvarligheden, der vaahsler Enhver at tage rigtige Forholdsregler til at rette paa det Onde, hvor det anträffes; men eet Individs Fremgangsmaade behøver ikke nødvendigvis at frembringe det Onde, fordi den i nogle Henseender er forskjellig fra et andet Individs.

„Naar en Mand har lært Sandheden, maa han vide, at, hvis han tager sig den Frihed at tale ilde om sin Broder, vil det samme Maal blive tilmaalt ham igjen, hvis Gud er sandtro. Et Menneske kan gjøre Ondt og den Handling være meget indskrænket i dens Indsydelse, medens en Anden kan tale om det Onde til dem, som ingen Control kan have over det, og frembringe en ubegrundset Skade, baade i offentlig og privat Henseende.

„Den Tid er udrunden, at Mennesker kan gjøre Fordring paa Samfund med Guds Folk, og hengive sig til en saadan Vane uden at blive affyret; og hvor Lægerne gjøre deres Pligt, vil saadaune Personer, enten høie eller lave, staae Fare for at blive kaldte til Kundstab, og, maafee, behandlede efter Kirkens Love; medens de, der er bekjendte med det hellige Præstedommes høiere

Orden og Pagter, vil føle den Grad af Harme, som de alene er i stand til at føle.

„Ingen i Guds Rige har Ret til at udbrede eller gjøre Andres Feil bekjendt, uden blot til den, som har Ret og Magt til at dadle og revse Overtræderne. Intet andet end Ondt kan blive Folgen af en anden Fremgangsmaade, og at føje Ondt til Ondt er en Ugadeligheds Gjerning. Om Nogen opdager Overtrædelse hos sin Broder, som han har Ret til at raae og i rette sætte, saa er det hans Pligt at anvende al mulig Umage for at vinde den Broder, han selv alene; hvis det ikke lykkes ham, da er det hans Rettighed at meddele Sagens Omstændigheder til Læreren, hvis Ret det er, i Kraft af hans Embede, at paasee at der ikke findes nogen Overtrædelse i Menigheden, og de i Forening maa bestrebe sig for at frelse den Wildfarende; om de ikke begge kan formaae den Skyldige til at omvende sig fra sine Overtrædelser, da kan han bringes for Menigheden, og blive behandlet efter Loven. Indtil disse Trin er tagne, har ingen Ret til at omtale og ivre imod en Broders Wildfarens. Dette er en Grad af Beskyttelse for at blive stillet blot, som Gud viselig har

bestemt for Alle, som er i hans Rige, at de kan have en Beilighed til at forbedre sig fra sine Feil, før de faae en skadelig Indsydelse paa Andre. — Naar Nogen opdager Synd eller Wildfarelse hos En, som han ikke har nogen Magt at kalde til Regnstab, saa er det hans Rettighed at bekjendt;gjøre det til En, som har Dommer-Rettighed i Sagen, da er hans Klæder rene, og Synden hviler paa dem, som har Magt til at faae den bort, og af hvilke en Forligelse maa giøres, som skal befrie dem fra Lovens Rettskrav. De Hellige maa iagttagte disse Grundsetninger i al deres Omgang med hinanden, ellers kan de aldrig arve evigt Liv.

„Den, der vurderer sine Velsgnæller, som kommende fra Gud, og holder til at anerkjende hans Haand i alle Ting, vil stedse blive funden paa Blisdoms Stier, og de er Fred. Lad al „ond Tale“ op-høre iblandt de Hellige. „Ond Tale“ fordærver gode Sæder og tilintetgør gode Følelser. Vær omhyggelig for hin-andens Lyksalighed, ellers hinanden, og sog at frelse Alle, da skal I sees som Frelsere paa Zions Bjerg for at unde den rige Belønning af Frelseren og blive vor Guds Ejendom.

Joseph Smiths Levnetslob.

1835.

(Fortsat fra Pag. 215.)

Det er ogsaa de Tolv Pligt at ordnere og indsætte alle de andre Embedsmænd i Kirken, overeensstemmende med Abenlaringen, som siger:

Til Christi Kirke i Zions Land, tilføjet Kirkelovene angaaende Kirkeforretninger. — Sandelig siger jeg Eder, siger den Herre Sebaoth, der maa være præ-

siderende Eldste, der skulle præsidere over dem, der har en Eldstes Embede; og ligeledes Præster, der skulle præsidere over dem, der har et Præste-Embede; og ligeledes Lærere, der skulle præsidere over dem, der har et Lærer-Embede og ligesaa Diaconerne; saaledes fra Diacon til Lærer, og fra Lærer til Præst, og fra Præst

til Eldste, hvet for sig, som de er besiddede efter Kirkens Pagter og Befalinger. Derpaa Over-Præstedommet, hvilket er det største af alle, hvorfor der maa bestikes En af Over-Præsterne til at præsidere over Præstedommet og han skal kaldes Præsident over det øverste Præstedomme i Kirken, eller med andre Ord: den præsiderende Øverste-Præst over Over-Præstedommet i Kirken. Formedelst samme konnumer hellige Anordninger og Besignelser over Kirken ved Haandspaalæggelse.

Derfor er en Bisopps Embede ikke ligt det; thi en Bisopps Embede er at forvalte timelige Ting; ikke desmindre maa en Bisop vælges af Over-Præstedommet, med mindre han er en virkelig Esterkommer af Aaron; thi med mindre han er en virkelig Esterkommer af Aaron, kan han ikke have det Præstedommes Nøgler. Ikke desmindre kan en Over-Præst efter Melchisedeks Orden sættes til at forvalte de timelige Ting, da han har Kuudstab om dem ved Sandhedens Land, og ligeledes til at være en Dommer i Israel til at udfore Kirkens Sager, til at dømme Overtrædere efter Vidnesbyrd, der blive ham forelagde, overensstemmende med Lovene, ved hans Raadgiveres Bistand, hvem han har valgt eller vil valge iblandt Kirkens Eldste. Dette er en Bisopps Pligt, der ikke er en virkelig Esterkommer af Aaron, men er blevet ordineret til Over-Præstedommet efter Melchisedeks Orden.

Saaledes skal han være Dommer, ja en almindelig Dommer iblandt Zions Indvænere eller i een af Zions Staver, eller i hvilken som helst Green af Kirken, hvor han bliver udnyttet til dette Embede, indtil Zions Grøndser blive udvidede og det bliver nødvendigt at have flere Biskopper eller Dommere i Zion,

eller andetskeds; og saafremt der er besiddet andre Bisopper, skulle de tjene efter samme Biis.

Men en virkelig Esterkommer af Aaron har en lovmæssig Ret til dette Præstedommes Præsidium; til dette Embedes Nøgler; til at handle uafhængig i en Bisopps Embede uden Raadgivere, (indtagen i Tilsælde af en Præsident af Over-Præstedommet efter Melchisedeks Orden bliver forhort); til at sidde som Dommer i Israel. Og en Bestemmelse af noget af disse Raad er, i Overensstemmelse med Befalingen, som siger:

Altter sandelig siger jeg Eder, i de vigtigste Forretninger i Kirken og de vanskeligste Tilsælde i Kirken, saafremt Bisoppons eller Dommerues Kjendelse ikke er tilfressstillende, skal den overgives til Kirkens Raad og fremføres for Over-Præstedommets Præsidentstab. Og Præsidentstabet for Over-Præstedommets Raad skal have Magt til at sammenkalde andre Over-Præster, ja tolv, for at staae ham bi som Raadgivere, og saaledes skal Præsidentstabet for Over-Præstedommet og dets Raadgivere have Magt til at affige Kjendelse ifolge Vidnesbyrd, efter Kirkens Love. Og efter denne Kjendelse skal det ikke mere ihukommes for Herren, thi dette er det høieste Raad i Guds Kirke og en endelig Afgjørelse i Strid om aandelige Alligender.

Jugen, der hører til Kirken, er fritagen for dette kirkelige Raad.

Og saafremt en Præsident i Over-Præstedommet skal befindes at være en Overtræder, skal han ihukommes for det almindelige Raad i Kirken, som skal undersøttes af tolv Raadgivere af Over-Præstedommet; og deres Kjendelse over haus Hoved skal gjøre en Ende paa Studien augaaende ham. Saaledes skal Jugen fritages for Guds Retfærdighed,

og hans Love, at alle Ting kunne blive gjorte i Orden og med Høitidelighed for ham, efter Sandhed og Retfærdighed.

Og efter, sandelig siger sig Eder, en Præsidents Pligt over Diakon-Embedet er, at præsdere over tolv Diakoner, at sidde i Raad med dem og lære dem deres Pligt — og opbygge hinanden, som det er givet ifølge Pagterne.

Og ligeledes er det en Præsidents Pligt over Lærernes Embede at præsdere over fire og tyve af Lærerne, og sidde i Raad med dem og lære dem deres Embedspligter, som det er givet i Pagterne.

Ligeledes er Præsidentens Pligt over Narons Præstedomme at præsdere over otte og syrgethye Præster og sidde i Raad med dem, for at lære dem deres Embedes Pligter, som det er givet i Pagterne. Denne Præsident skal være en Bislop; thi det er en af dette Præstedommes Pligter.

Atter er det Pligt for Præsidenten over de Eldstes Embede at præsdere over sex og halvfemsindstyve Eldste, og sidde i Raad med dem og lære dem overensstemmende med Pagterne. Dette Præsidentstab er forskjelligt fra de Halvfjeldsindstyves og er bestemt for dem, der ikke vandre om i hele Verden.

Og after, Pligten for Præsidenten over det hyperste Præstedomme er: at præsdere over hele Kirken og være liig Moses. See her er Viisdom; ja at være en Seer, en Uabenbarer, en Over-

sætter, og en Prophet, og have alle de Guds Gaver, som han udøser over Kirkens Hoved.

Og det er ifølge Syuet, som visste de Halvfjeldsindstyves Orden, at de skulle have syv Præsidenter at præsdere over dem, udvalgte af de Halvfjeldsindstyves Tal. Og den syvende af disse Præsidenter skal præsdere over de sex; og disse syv Præsidenter skulle vælge Halvfjeldsindstyve foruden de første Halvfjeldsindstyve, til hvem de høre, og skulle præsdere over dem, og ligeledes over after Halvfjeldsindstyve indtil syv Gangs Halvfjeldsindstyve, dersom Arbeidet i Wiin-gaarden gjør det nødvendigt. Og disse Halvfjeldsindstyver bliver omvandrende Bidner, først for Hedningene og derefter for Joderne; hvormod andre Embedsmænd i Kirken, som hverken høre til de Tolv eller til de Halvfjeldsindstyve, ikke have det hværv at vandre omkring iblandt alle Nationer, men skulle vandre om efter deres Omstændigheder, uagtet de kunne beklæde ligesaa høje og ansvarfulde Embeder i Kirken.

Lader nu derfor enhver Mand lære sin Pligt, og virke i det Embede, hvortil han er bestillet, med al Flid. Den Lade skal ikke agtes værdig til at blive staende, og den, der ikke lærer hvad der er hans Pligt og ikke viser sig Gud vel-behagelig, skal ikke agtes værdig til at blive staende. Saaledes er det. Amen.

(Fortsættes.)

Millenniet.

(Af Millennial Star Nr. 4, 1ste Aarg., Aug. 1840).

(Fortsat fra Pag. 213).

Da vi har vist Noget af Millenniets Bestænghed og Maaden hvorpaa og Mid-lerne hvorved det skal indføres, vil vi nu stride frem til at udførste Tidernes Tegn,

for at opdage naar disse mægtige Revolutioner skal finde Sted.

Hvor det Forste maa vi bemærke med Hensyn til Verdens Alder, at den bibelste Tidsregning afviger, saa at den giver Rum for forskellige Menninger. Men om ogsaa alle kunde stemme overeens i den bibelske Tidsregning, saa er det endda ikke tilstrækkeligt bestemt med Hensyn til Boksdeler af Tiden eller Dele af Aar imellem Enhvers Hødsel og Død, men giver Stægtregisteret i runde Tal. Dette giver Rum til en Usvigelse af Antal Aar; men dog er det meget almindeligen troet i Christenheden at vi lever i Slutningen af det sjette Aartusinde.

Vort Maal er Sikkerhed og Vished i alle vore Lærdomme; vi skal derfor ikke forsøge at grunde en Theori paa Tidsregningen eller Verdens Alder, som et Middel til at opnaae Kundstab om Tiden til Opfyldelsen af disse hellige Tildragelser. Men vi vil sammenligne Verdens nærværende Tilstand, og det som står, med Prophetierne og deres Opfyldelse. Jesus har sagt os i sit Ord at vi, kunde vide, naar hans Tilkomst var nær, ja nær for Døren Matth. 24, 33.; Mark. 13, 28.; Luc. 21, 29.

Mere Opfindelser og Opdagelser, for Exempel: Sømands Compasset — Vogtrykkerkunsten — Amerikas Opdagelse — Dampstøbsfart ig den hurtige Fart paa Jernbaner osv. er alt ligesaa mange forberedende Skridt til ataabne Veien for et forkortet Arbeide paa Jordens; hvad enten det vedkommer Udspredelsen af Kundstab, en hurtig Udbredelse af Nyheder, eller en hurtig Besordring af dem, som skal samles, tilsigemed deres Formue. For Exempel, hvorledes kunde Israel bringes fra Jordens fire Quartarer og fra Øerne i Havet, formedelst eller ved Hjælp af Hedningerne, hvis ikke Amerika

og Øerne i Havet var først blevet opdagede af Hedningerne, og bragt i venskabelig Forbindelse med andre Dele af Jordens?

Hvorledes kunde Tariss Skibe bringe dem hjem uden Hjælp af Styrmandskunsten? Hvorledes kunde de flyve som en Skye, eller som Duerne til deres Bindner, uden nogetligt Dampstøbe og Jernbaner til at føre dem saa let som en Skye eller saa hurtig som en Due; medens til samme Tid en Skye af Damp ses at ledsgage dem paa deres Reise.

Hvorledes kan Fisitere og Jagtere fiske og jæge dem fra ethvert Bjerg, fra enhver Høi og ud af Klipernes Rister, (Jerem. 16, 16.) medmindre disse Sendebud først kjender ethvert Bjerg, enhver Høi og Klippe, hvor de er adspredte? Og medmindre de have Midler til at befordre dem did med Nyhederne, og bringe dem hjem, som adlyde Kundstabet?

Fra disse Betragtninger uddrage vi den Slutning, at ved hvilke Bevæggrunde Menneskene end er blevet drevet af til at isticlasse disse mægtige Hændelser og Opfindelser, saa er dog Guds Haand og hans egen særdeles Bestyrrelse i alle disse Ting, — de kom alle isticlasse ved hans Aands Inspiration. Han behørster og bevæger alle disse Ting efter sin Villies Raad; og han vil fuldføre dem, hver til sin Tid, og til sin Bestemmelse.

Den Gud, som sagde til Cyrus: „Jeg omgjordede dig, du har kjendt mig.“ — Den Gud, som oploftede Nebukadnezar til den meest ophøjede Stilling og satte ham paa en mægtig Throne til at herske og regjere over Nationerne; den samme Gud inspirerede en Columbus og gav ham Oceanets Nøgler, at han maatte sammenføje Jordens Enden. Den samme Gud har inspireret Mænd (som ikke kjendte ham, og som ikke erkendte, at de var veilede og inspirerede af hans Aand til

at opfunde alle disse nyttige Kunster og Forbedringer; og alt dette til Opfyldelsen af Propheternes Ord. Saaledes synes det at alle Ting er tilberedte for den store Judsamling og Gjenopreisning af Israel; forsaa vidt de timelige Midler angaaer.

Medens Menneskene har gaet frem med saadanne hurtige Skridt i Henseende til Kundstab om Jorden, om Kunster og om Videnskaber, lad os undersøge de politiske Bevægelses i de sidste Tider, og see om ikke alle Ting er bleven beredte i politisk Henseende for Israels Judsamling, og for alle Tings store Gjenoprettelse.

For det Første var det nødvendigt, at borgerlig og religiøs Frihed besættes paa en fast Grundvold iblandt Menneskene, uden hvilken de Sendebud, som skalde besættes til at fremføre dette Budstab, vilde bringe sig selv og deres Tilhængere i en umiddelbar Besørelse med Lovene i enhver Nation, hvor de forrettede, og saaledes være utsatte for at blive tilintetgjorte ved ethvert Skridt.

Jordens store Nationer har gjort hurtige Fremskridt i borgerlig og religiøs Frihed fra „Reformationens“ Dage indtil nu, og i Sædeleshed siden det glimrende Stjernebilleds udsprede sine Straaler i Westen (menende den frie amerikanske Republik).

I de Forenede Stater, i England, i Frankrig og i mange andre Lande har Menneskene Frihed til at tænke, tale og handle i religiøse Sager efter deres Samvittigheds Bydende.

Men der var endnu en stor Hindring i Veien for Israels Judsamling, nemlig: det tyrkiske Rige. Dette despotiske Herredomme havde i Aarhundreder holdt Israels Land i Trældom, havde traadt den hellige Stad under Fodder, og næsten

gjort en øde Mark af det Land, som en gang „fød med Mælk og Honning;“ medens til samme Tid Jordens civiliserede Nationer bragtes til at stjæle for dets Magt, eller til at holde sig fjernede fra dets undertrykkende Scepter.

Denne Magt maatte nødvendigvis blive brudt eller formindstet, om ikke til-intetgjort førend Gjenoprettelsen kunde begynde. Men betragt Omvæltningerne i de sidste femten Aar i dette Land. Splittet ved indre Bevægelses, er dets Provindser bleven løsrevne. Grækerne og Egypterne, efter hinanden, har gjort Oprør, og bleven særstilte uafhængige Riger. Mehemed Alis fejerrige Hær har to Gange rystet Riget lige til dets Grundvold; medens Plagen har ødelagt dets Indbyggere, og de christne Magter til-intetgjort dets Flaader (1828). Rusland land havde engang aabnet vidt sit mægtige Gab, og var ifærd med at opsluge det, men blev forhindret ved betimelig Mellæmkomst af andre Nationer. (Tyrkiet er nu atter i Krig med Rusland). Saaledes med mange Tegn paa den sig uørnende Oplossning lever det endnu men blot som en Skygge af hvad det eengang var.

Alle protestantiske Magter studerer allerede paa Jødernes Bosættelse i Palæstina. Netop denne Tid (1840) har den tyrkiske Kaiser tilstaet en Constitution for det tyrkiske Riges Regjering, som giver lige Beskyttelse til Jøde, Christen og Mahomedan. Engländerne har besættert en Consul for hele Palæstina, og Jøderne begynder virkeligen at vende tilbage, og at nyde borgerlig og religiøs Frihed i deres eget Land.

Saaledes synes alle Ting, i politisk Henseende, at tilberedes for Israels store Gjenopreisning; og det er en Sag af Bisched, at, naar Jøderne samles hjem

og gjenopbygge Jerusalem, er Christi aften den Tilkommelse og Milleniet just før Døren.

Fsi til disse Betragtninger Tidernes Tegn, som har Hensyn til Opførselsen, som er aufsært i den sidste Deel af Luc. 21 Evt. og andre tilsvarende Skriftstæder, og vi skal have Aarsag til at føle os forvissede om, at den anden Tilkommelse er nær, med den samme Visshed, som vi føler Sommeren nærme sig, naar vi seer Træerne skyde deres Blade og blomstre.

Tag i Betragtning de Tegn, som er blevet vist i Himmelten siden 1830 tilsigent med Tegnene paa Jorden, „Nationernes Trængsel og Angstelse“ osv.; „Menneskernes Forstængte af Frygt for de Tings Forventelse, som skal komme over Jordnen,“ osv. Alle disse Ting vil overbevise den omhyggelige Jagttager, at den anden Tilkommelse er nær, med alle dens medfølgende Omvæltninger og Tildragelser.

Men foruden alt hvad vi har sagt om disse Gjenstande, har de Sidste Dages Hellige andre Forvisninger, som vedkommer Tiden for Opførselsen af disse Ting. Herren har ikke ladet dem i Uvished; de hænder Tidernes Tegn.

Det hele Indhold af „Mormons Bog“ giver tilkende i bestemte Udtryk, som ikke kan misforstås, at naar den Optegnelse

skulde komme frem i de sidste Dage, og blive bekendtgjort for Hedningene, og komme frem til Israels Huns, skulde det være et Tegn, et Banner, af hvilket de kunde vide, at Tiden virkelig var kommen, at Værket skulde begynde iblandt alle Nationer til at forberede Veien for Israels Tilbagevenden til deres eget Land. Dette Værk blev først publiseret i 1830 iblandt Hedningene, og Opførselsen af dets Forudsigelser har fra den Tid indtil nu udviklet sig paa en saa aabenlys Maade, at den største Trivler har ikke at blive bekjendt med dets Indhold, og blive en omhyggelig Jagttager af de passerende Tildragelser for at befrie sit Sind for al Trivl med Hensyn til Vogens Sandhed.

De „Sidste Dages Hellige“ er i Besiddelse af Åabenbaringer og Prophetier, baade i den Optegnelse og i deres andre Boger, som med Tydelighed giver tilkende, at alle disse store Tildragelser er nær forhaanden — sandeligen, det er det rette Budstab de har bragt Verden, siden de udkom. De er blevet sendte i den udtrykkelige Hensigt at berede en Wei for Herren og gjøre hans Stier rette, saa at en Kirke og Brud maatte beredes til at møde ham, og arve de Besignelser, som blev forsettet Fædrene at skulle opfyldes i de sidste Dage.

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Mai.

Efterretninger fra St. Louis. Vi har modtaget St. Louis Luminær af den 24de og 31te Marts sidstleden, og fra sidstnevnte Nummer kan vi meddele at den Deel af den Skandinaviske Emigration under Anførelse af Eldste E. G. M. Hogan, der tilligemed et Compagni af engelske Hellige under Eldste Richard Balanynes Bestyrrelse afgik den 17de Januar sidstleden fra Liverpool,

ankom den 27de Marts til St. Louis og skal afgaae derfra til Atchison. Alt var vel med dem.

Efterretninger fra Utah. Deseret News for den 8de Februar sidstleden er ankommet, hvorfra vi uddrage følgende:

Høvdingen for Utah Indianer-Stammen Walker døde den 29de Januar sidstleden i sin Bolig ved Meadow Creek, 6 engelske Mile fra Fillmore, efter 10 Dages Sygdom. Dagen før hans Død besøgte Broder D. Lewis ham og leverede ham nogle Smaapresenter og et Brev fra Guvernør Young, hvilket sidste især glædede ham, og han ønskede at Broder Lewis skulle komme næste Dag og læse det for ham, men tidlig den næste Morgen kom den Efterretning at han var død, og at hans Stammme harde, ifølge Indianernes Skik, dræbt til Ere for Høvdingen to Kvinder og to Børn, som var Hanger fra en anden Stammme, tilligemed tolv til femten af hans bedste Heste. De havde begravet Walker med Brevet og Smaapresenterne, han havde faaet. Hans sidste Ord til hans Folk var, at de ikke skulle dræbe Mormonernes Kvæg eller fjsæle fra dem. Af et Brev fra Eldste George A. Smith af 6te Febr. d. A. til Udgiveren af St. Louis Luminary uddragte vi Følgende:

Weiret har været overordentlig smuk i Utah i de sidste to Uger og vedbliver at være saaledes, sandeligen vi kunde ikke om Waaren forvente det mere behageligt og varmt om Dagen, eller mere mildt om Nætterne. Helbreden i Staden og i Settlementerne er i Almindelighed god. Her er endnu Kornvarer i Overflod og sandhuligen tilstrækkeligt til Høsten. Paa Grund af det smukke Veir har Tempelgrundet været bogstaveligen opført af Albeidere, der er bestjæltigede med Muren.

Sukker-Fabrikken er i heldig Fremgang i at tilvirke Sirup, 400 Buschels Sukkerbeder blev revne den første halve Dag. De udbringe Bedesmagen fra Sirupen. Hovedbygningen er 103 fod lang og 40 fod bred, tre Etager høi med to Fløje paa den nordre Side 35 fod lange, 20 fod brede. Det er et stort Foretagende, og naar de bliver i stand til at tilvirke Sukker, vil det blive en af de største Velsignelser for vort Territorium, som er eller kan blive bevirket ved Mastineri. Flere mættige Aulæg og private som offentlige Bygninger udføres i de forskellige Byer i Territoriet, ligesaa Wei- og Broarbeide. En fast Bro over Provo-Floden er under Bygning og vil være færdig den 1ste April. Contrakten er 6,500 Dolsars. Hr. Hancock's Kornmølle i Payson, Utah County og Kornmøllen i Parowan, Juern County er i fuld Virksomhed. Jernværkerne begyndte den 1ste Januar, men vi har endnu ikke hørt med hvilken Fremgang.

Vi høre fra Washington, at Order er blevne givet til den tidlige Afmarsch af fire tusinde Mand Tropper til de vestlige Sletter i den Hensigt at tuge Indianerne, som i de forbigangne Aar har undertiden plyndret og myrdet amerikanske Reisende. Efter Sigende skal Tropperne stationeres saaledes: eet tusinde og to hundrede ved Fort Laramie, otte hundrede ved Fort Kearney, sex hundrede ved Fort Riley og eet tusinde og fem hundrede ved Øvre-Missouri. Tropperne skal forsynes med eet Aars Provisioner og alt Fornødent til Expeditionen.

Breve fra Californien.

(Af Deseret News, 8. Febr. 1855).

Brev til Præsident B. Young.

San Francisco i Californien
den 18de Decbr. 1854.

Kjære Broder Young!

Jeg nyder her god Helsbred og en god Land. Alt staarer godt til her med de de Eldstre og de Hellige. De er meget opvakte og i Almindelighed fulde af Guds Land, især i San Francisco og Santa Clara. Jeg har aldrig opdaget en bedre Land eller et mere trofast Folk i Forhold til deres Kunstdstab; og Herrens Land er liig en smeltende Ild i vore Forsamlinger. Vi dober nogle Haar Tid efter anden og Evangeliet er bleven prædiket paa mange Steder.

Polygamie møder os paa ethvert Sted, og vi er nødte til at tilfredsstille deres Sind angaaende det, for de paa nogen Maade kan blive tilfreds med vor Præsiden, saa at vi har besvaret det baade med Pressen og fra Talerstolen, og Sandhedens Land har næsten slaget dem maalsoe med Forbansesse og Forundring. De er tanse, de er i Forlegenhed og føler sig halv tilboelige til aabent at fornegte Bibelen, især Præsterne. De siger at Propheterne og Apostlerne var alle i Mørket og blot Daarcr i Sammenligning med den nyere Oplysning, Keenhed og Civilisation!!!

Sidste Fredag Aften endte en Discourse i den mercantile Læsesal, hvori jeg var en Deeltager. Emnet var: „Er det sommeligt for Regjeringen at bestikke Brigham Young eller nogen anden Mormon til Guvernor i Utah?” Polygamie og hele den sædvanlige Række af Logne og Forhaanelser kom for Dagen. Modsigelserne blev besvarede og Hjenderne al-

deles forvirrede, bestæmmede og bragte til Tanshed.

„Mormonerne, indrømmedes det, havde Bibelen paa sin Side, men saa var Bibelen aldeles ikke passende for denne Tidsalder, eller for det nærværende opnaaede høje Standpunkt af Oplysning og Sæder!!!!” Nogle truede med Grædet; Nogle med en Ting og andre med en anden; men ved at paakalde en Votering, stente meer end en Trediedel af en sammentrængt Forsamling af Jurister, Præster, Forfattere, Kjøbmænd osv., for Guvernør Youngs Gheubestikkelse. Adskillige Fremmede forsøgte hækkt, at Polygamie var en bibelst Lære, og at vi havde constitutionel Ret til at optage den.

Mange indflydelsesrige Sjæle i Byen og paa Landet overveier „Mormonismen“ med dyb Opmærksomhed; og nogle af de bedste annamer den.

Vor General-Conference vil vorde afholdt i Santa Clara den 30 og 31 December. Vi har et begrebet Lokale der at samles i, saa godt som det kan gives paa Stedet.

Brodre er ifærd med at sælge og gjøre Tilberedelser for Reisen til Utah til Vaaren. Nogle er allerede draget til San Bernardino. Der er endnu ingen Labning her for en Stav af Zion; og med den Land, som nu hersßer, kan man neppe holde dem her paa nogen Maade.

Der er en „bange Forventning“ i dette Land, saa stor, at Mange, som endnu ikke har adlydt Ordinancen, begynder at føle Indsamlingsaanden.

Jeg har meget travlt, og vi alle har fundt op at gjøre. Jeg skal reise til Oakland i Aften for at efterkomme en Op-

fordring til offentlig Discours i et Lyceum. Nogle siger, at de truer med at overfælde mig, men jeg vil gaae for at see; thi jeg er alfor fuld af Guds Land til at være bange.

Min Hilsen til hver af Raadet, og til alle Venner, som spørger efter mig. Gud velsigne Dem, Broder Brigham! Amen!

Parley P. Pratt.

Santa Clara d. 22. Decbr. 1855.

Kjære Broder George A. Smith.

Jeg indslutter den trykte Revision, af den Discours, som foregik Fredagen den 15de dennes, saaledes som den er indført i „Daily Evening News,” en Tidende, som er den meest heftige Opponent mod vor Sag. Det er uok at sige, at i en Forsamling af Kjøbmænd, Jurister, Dommere, Præster og Forfattere triumpherede Sandhedens Sag (Polygami indbefattet) fuldkommen. Vore Modstandere blev drevne til aabent at fornægte Bibelen, og paastaae at nærværende Tid besad langt høiere Oplysning end der tilfaldt Abraham, Moses, Samuel og Propheterne og Apostlerne, mediudbesattet Meisslas og de Hellige i Utah. Hans Erværdighed Hr. Briggs (en Methodist-Præst) kaldte aabenlyshine gamle Erværdige for „Narrer, Zaaber, Esler” osv!!! Og en vis Jurist bemærkede, at Gud vilde ikke nu aabenbare en saadan Lov, som han gjorde da; men om han overhovedet talte, vilde han laane de nyere Tiders Lys og lade det straale tilbage paa Gjenstandene!!!! I Korthed, den almindelige Retning var at legge Bibelen og Mormonismen tilsammen som eet og nadskillesigt, og derpaa bortjage begge, om det endog maatte skee med Svoerdet!! Dog stemte omtrent een Trediedeel af den store Forsamling for

for mine Argumenter og for Gjenindsetelsen af Guvernør Young.

Sidstleden Fredag Aften afgav jeg Møde i en stor Forsamling af Damer og Herrer i et presbyterisk Forsamlings Hus i Oakland ligeoversor San Francisco. Det stede for at efterkomme en Opfordring fra Oaklands Lyceum at discuttere „Ægteskabsloven” eller Polygamien. En syv eller otte Jurister og Geistlige hører til Lyceet. Jeg havde Labnings- og Slutningstalen; en presbyterisk Præst og Andre svarede. Der var en god Orden og den dybeste Opmærksomhed. Discursen varede til over Kl. 11 om Aftenen, og Sandheden seirede. Mine indledende Beværkninger var følgende:

Hr. Præsident og mine Damer og Herrer!

„Ægteskabsvæsenet — Lovene som skalde styre Kjønnes Omgang — den inderlige Dybde og den overordentlige Hjinhed af de i Sjælen stedstudende bedste Følelser, som er Oprindelsen til disse Bindelser — intet mindre end de ubegrundede, uendelige og evige Folger og Usværling af Forholde, som udspinge derfra — alt — alt dette forener sig til at siøre det os nu foreliggende Spørgsmål med Hellighedens og Guddommelighedens Storhed, og med en meer gjennemtrængende og dyb Interesse end nogen anden Gjenstand, som kan erhverve sig tæukende Væseners Opmærksomhed.

„Det vedrører Livets Kildevæld, giver Oprindelse til alle dets Forholde og Sloegtstabér, har at gjøre med hine rene og opnihiede Følelser, som opvælder af Sjælens inderste Dyb, og som blot står der Knopper i Tiden, men blomstrer og modnes i Evighedernes og Verdenernes grændseløse Uendelighed.

„De hellige Sindsbevægelser, som er forenede med hine dyrebare Sloegtstab-

ord Fader, Moder, Mand, Hustru, Søn, Datter, Broder, Søster osv., har alle sin Oprindelse fra den Forening eller Pagt, hvilken vi er i Begreb med at omhandle, — en Forening, som er Grundvorden for alle selskabelige, sædelige, borgerlige, nationale og internationale Bindelser eller Samfund. Med saadanne Anstuelser og med Følelser af den dybeste Erfrygt og Høitidelighed nærmer vi os Grænderne af vojt Emanuē, idet vi beder Gud om hans hellige Aands Oplysning, at vi idetmindste maa gjøre nogen Fremgang i at forstaae hans Love og Pagter.

„De har hørt Spørgsmålet. — Det omfatter en vid Mark, og har at gjøre både med en stor, nyere Nations og een af dens Territoriers Constitution og Love, og med Patriarkernes, Propheternes og Christi Love, og med den store Natura Love.

„Idet vi lader de menneskelige Love udenfor Betragtning, vil vi umiddelbart stride hen til det hellige Bind, den Bog, som har været betragtet af mange udmerkede Lovgivere og Geistlige i de nyere Tider, som Grundvorden for al Lov iblandt de saakaldte christne Nationer.“

Forsamlingen syntes nu indhyllet i dyb høitelig Tankefuldhed og Betragtning, medens jeg aabnede den hellige Skrift, og begyndende med Pagten med Abraham, forelagde jeg dem Guds Love og Foricætninger, som Modsatning til Hoer og al ulovlig Omgang imellem Kjønnene. Jeg viste dem, at de samme Pagter gik igjennem alle efterfølgende Uddelinger, og blev ikke forandret af den romerste Kirke, for hvilken Alarsags Skyld alle Nationer er blevne fordærvede, og modnedes til Ørbrændelsens Dag, og at Joseph Smith havde vovet at gjenoprette den samme Pagt og Lov, og at dse for dem.

Under fire Timers ivrig Discurs kunde

ikke eet Punkt bringes op imod Guds Lov; og min Slutningstale, som ikke optog fem Minutter, blev fulgt af et tordnende Bisald.

Vi har intet Bogtrykkeri selv, men Herren har givet os Magt til at udgyde en Flod af Lys og Sandhed formedest California Pressens offentlige Kanaler, Publicum er ikke alene oppaet, men aldeles forbauet. Det er Herrens Aand, der bevirker det, og ham tilkommer Eren.

Med Følelser af evigvarende Forening og evig Fred, forbliver jeg Deres Broder

Parley P. Pratt.
(Udtog af et Brev til Præsident B. Young).

San Bernardino d. 8. Jan. 1855.
Kjære Broder!

Almindelig Helbred herstør her for Nærværende. Siden Begyndelsen af Helligdagene har vi haft nogle stærke Regnbøger og Tegnene antyder, at vi skal faae flere. Vi er ifaerd med at besaae en 4 til 500 Akers med Hvede og Bng. Hvad Penge angaaer, er der ikke meget af dem i Landet. Ved Brev fra Broder Horner erfører jeg, at de ikke havde haft megen Regn saa slde som den 19de December. Vi har faaet nogen Forøgning i vort Antal fra Coal Creek og andre Settlementer, men faa af dem har endnu viist Tilbørelighed til at fornye deres Tilsættning til Kirken ved Gjendaab.

Der er Nogle her, som elster Sandheds Sag. De er 10 eller 15 gode Mænd, som kom med mig og Br. Rich fra Saltsøstaden, tilligemed nogle faa fra Verne og andetsteds fra. Disse soge og nyde den levende Sandheds Aand, som skalde blive et fast Princip hos enhver Hellig, til at helliggjøre alle deres Tilbøreligheder, styre og undervise deres Dømmekraft, og gjøre dem vise til Salighed fra alle de Under, som anfægter

vor Slaegt. Spørger Nogen, „er det et godt Sted?“ Jeg antager, at det er fordi der er rigelig Rum til at undve al den Retfærdighed, som den gode Aaland kan tilskynde Mennesket at fuldføre.

Fra Australien har vi ingen Nyheder havt, endhundt jeg har frevet adskillige Gange. Vi har ingen udenlandste Ny-

heder om Værkets Fremgang, undtagen gjennem Stjernen fra Liverpool og Deseret News. Det er tilfredsstillende at høre om Sandhedens Fremme, og, saa ofte som gjørligt er, fra Dem.

Deres i Sandheden.

Uma sa Lyman.

Om de falske Propheter i de sidste Dage.

(Fra Millen. Star, 2den Aarg., April 1842).

Om vi kaste et Blik tilbage paa Guds Handlemaade med Menneskenes Born ligefra Skabelsens Morgen nedad igjen nem de henrundne Tidsalder, finder vi gjentagne Exempler af Guds Nedladning i at aabenbare sig til sine salgne Skabninger og samtale med dem, for at han kunde meddele dem Besigelser og give dem Love og Forstrifter, ved hvis Veiledning de kunde gjenoprettes til hans Maade og blive Guds Sonner. — Paa den anden Side har vi ogsaa gjentagne Beviser paa de skræckelige Folger a' Sond, formedelst Menneskets Tilbørelighed til Ondt og til Øpsærlighed imod dets Skaber, nagnet de herlige og gjentagne Beviisninger af Guds Magt og Kjærlighed. Og det var ikke, naar Menneskenes Born havde forvendt Herrens Veie, havde ophort at agte hans Forstrifter og i deres egne Hjerters Stolthed foretrak Menneskenes Lærdomme for Himlens Love, at han unddrog sig fra dem, og lod sin Aaland ophøre at stride med dem længere.

Myndigheden af det hellige Præstedomme efter Guds Sons Orden blev da „taget op til Gud og hans Throne,“ saa at „Solen gik ned over Propheterne og Dagen blev formørket for dem, saa at de havde intet Syn, og det blev Nat for dem;“

Saaledes finder vi, at Folket efter Malachis Dage ikke havde noget Syn eller nogen Alabenbaring fra den Herre Gud, men var overladt til deres egen Forstands Hovmod, som adspættede dem i Sekter og forledte dem i deres Blindhed til at foretrække deres uinspirerede Eldstes Skrifter for Guds Love, meddelte formedelst Moses.

Se! hvorledes den hele Hær af Bedragere og Bedragne forstyrres i deres selvgorde slive Formaliteter, og opvækkes til helligt Raseri og from Harme imod en ammassende og foragtelig Nazareer, der, sprungen op fra Dunkelhed, kommer frem iblandt Folket og forkynner Lærdomme i Modstæning til den anerkendte og vedtagne Tro og Sædvane iblandt Jødernes forskjellige Sekter; — Lærdomme, tydelige, skjonne, iklædte Sandhedens Lys og Hynd og besiddende en uimodstaelig Kraft til at afkaste den stihellige Kaabe, som paa eens Maade dækkede den stolte Phariseer og den selvindbildte Sadduceer.

Men kunde ikke Gen med aabenbar Retfærdighed spørge: Unerkendte ikke de Lærde og de Fromme iblandt Folket Sandheden og Kraften af hine Lærdomme, i Særdeleshed naar de var ledsgagede ved Tilkjendegivelser af guddommelig Magt,

og Lærerens Oprigtighed blev stadsfæstet ved gjentagne Velgjørenheds Handlinger, som spredte Velsignelser over alle trindt omkring ham? Lad historien give os det strækkelige Svar og med Tordenrøst bringe det til at gjenlyde i Ørene paa enhver af de nyere Tiders selvretsfærdige Pharisæer.

Ak, desværre! istedetfor at anerkjende hans Myndighed, som talte saaledes, som aldrig noget Menneske talte, istedetfor at vedkjendes den Hellige og Retfærdige og paatage sig hans milde og fredelige Aag, forfulgte de, under Hellighedens Kaabe og med Bekjendelse af Midkærhed for Gud, Livets og Hellighedens Herre indtil Døden, og vuggede deres Hoveder med djevelst Fryd, da han hang paa Træet, medens Himlen stammede sig, og den hele Natur sukkede i Krampetrækninger under den sygtelige Tildragelse! Men havde Mørkets Magter triumpheret?

Det er sandt, at Livets Herre laae nedkæstet, Dødens Gravkammer indsluttede ham, og den Arm, som uyligen besad almægtig Kraft, laae magtesløs i Graven, men ikke for at forblive der; — Graven havde tabt sin Magt og kunde ikke holde ham, Døden havde tabt sin Seier, thi han brod dens Lænker, og swingende sig i udodelig Kraft opsteg han til Guds Throne, og forte Fængselet fangen, og beviste sin Opstandelses Vælde, ved at meddele Menneskene Gaver.

Og nu see Guds Visdom og Magt aabenbaret i Folgerne af hans opfyldede Triumph. Medens det jødiske Høiraad udbredte det yndelige falske Nygte, at Jesu Disciple stjal deres Herres Legeme, medens den romerske Vagt laae og sov! — stod Nazarærens Efterfølgere, de ringe Fister fra Galilea, foran den forsamlende Mængde, som flokkede sig sammen paa Pintsefesten: og da de havde modtaget Faderens Forjættelse, opreiste

de Korsets Banner og forkondte med guddommelig Myndighed, at den, som de havde korsfæstet, var Guds Salvede, baade Herre og Christus. — Og hvad paafulgte? Mange annuammede deres Vidnesbyrd og adlod Guds Riges Love, som da var grundfæstet, og modtog Alandens Vidnesbyrd for dem selv, hvorved de kendte, at Læren var af Gud.

Betragt siden Folgerne af de mægtige Hændelser, som saa uyligen havde tildraged sig, og I vil iagttagte et Folk, som holdt Forbindelse med Himmelten og modtog ligefremme Meddelelser derfra af Gaver, nemlig: Viisdom, Kundstab, Troe, Helbredelse, Mirakler, Prophetie, at bedømme Alander, at tale i Tungemaal, at udlegge Tungemaal; ja mere end dette, I seer et Folk, som modtager Undervisning fra al Kundstabs Kilde ved Drømme, ved Syner, ved Alabenbaring og ved Engles Besjening; ja, vi skuor et Samfund af Mænd og Kvinder, der havde — som det skulde være — slidt den Lænke, som fængslede dem til Jorden, og da de vare blevne fæerde ved den store Indlemmelses Lov i den himmelske Familie, var de blevne den Høistes Børn, Guds Urvinger og Jesu Christi Medarvinger, — et Folk, som vidste at deres Fordring paa disse høje Forrettigheder var lovlig, fordi de havde modtaget deres Urverets Besegling, Udkaarellens Laud, ved hvilken de kunde raabe „Abba, Fader.“

Men atter kunde vi svørge, blev ikke disse Grundsatninger almindelige og underkastede sig ikke Menneskene i Almindelighed Guds Love? Det er sandt, at Korsets Lære gik frem iblandt Nationerne, fulgt af Alandens Kraft, men dens Virkning paa Mængden beviste Menneskernes Ugudelighed, ved den Voldsomhed og Forfølgelse, som de paaførte dem, der bragte Fredsbudskabet. — Men endnu mere, Kirken selv blev meget snart for-

dærvet, og liig Fædrene før dem brød de Guds Vagt ved at ophøre at lære hvad han havde beslægt dem, og satte Menneskernes Lærdomme i Stedet.

Følgerne deraf blev, at Myndigheden og Kraften, som gaves den første Kirke, er igjen blevet borttagen fra Jorden, Propheterne og Regenterne og Seerne har han skjult og al Syn er blevet som en Bogs Ord, der er forsegledet.

Saaledes har det været i Alarhundreder, Frafuldet kom, Kirken har været i Økenen, hverken holdende Guds Beslinger eller besiddende Jesu Vidnesbyrd, som er Prophetiens Aland.

Men see! da kommer den Tid, som er omtalt af Propheten Daniel, at Himmelens Gud skal oprette et Rige, som aldrig skal faae Ende, — da kommer Tiden til det forberedende Arbeide til Indsætelsen af Tidernes Ydres store Kunstholdning." Himmelens Gud nedslader sig igjen til at holde Forbindelse med Menneskenes Sønner paa Jorden, meddeler igjen Magt og Myndighed til at ordinere Mand til at gaae ud iblandt Nationerne og bære Vidnesbyrd om, at hans Doms Time er for Haanden — at

det store Babylon af Religioner, som har været indsatte istedekfor Jesu Religion, er i Begreb med at ødelægges, og at det store og fuldendende Arbeide, „alle Tings Gjenoprettelse," nærmest sig hurtigen; — men hvorledes modtages det? Folkets Ører er tilslukede for den evige Sandheds Grundsatninger, den forhaanende Finger løstes imod Jesu Efterfolgere; og hvad mere er, Blodet af de første Omvendte har rundet for at besegle deres Vidnesbyrd, og er opsteget til det Høje for at forene sig med det anklagende Raab fra Aanderne under Altaret, at den Herre Gud vilde hævne deres Blod paa dem, som boer paa Jorden.

Ja vi seer, at Nutidens Religionsbekjendere er endog længere borte fra Sandheden end det jødiske Folk i Jesu Dage, adskilte i en langt større Mengde af Sekter, og ligesaa modsatte Sandheds Principer, og ligesaa tilbøjelige til at forfolge dem, som er sendte ud til at forplante den.

Og liig Pharisæerne og de Lovlærde er de opirrede ved Ørligheden af ringe og ulærde Mænd, som kommer frem i disse Dage, og lærer Grundsatninger, som, hvis de er Sandhed, aldeles fordommer ethvert Bedrageri og enhver Tro i Christendommen; og liig Sandhedens Hjender i gamle Dage maae de lægge deres indbyrdes Stridigheder til side for at gjøre fælles Sag mod Sekterismens store Hjende; thi Noget maa gjøres for at stoppe disse Gudsbespottere, som Herrens Hellige er kaldte, og med Beskedelse af hellig Midkjærhed for Guds Ere, istemme de et almindeligt Skrig, at de Hellige er de falske Propheter, som skal komme i de sidste Dage for at forføre Folket, og de bede Folket at tage sig i Agt, thi de vil om muligt forsøre de Udvælgte.

Det er vor Hensigt efter en saa lang Indledning at gjøre nogle bemærkninger angaaende de Skriftsteder i det nye Testamente, som saa ofte ansøres imod os, for at see paa hvem de virkeligen kan anvendes, og hvis Charakteer de beskrive, saa at vores Brødre kan blive i stand til at vende Vaabenene, som bringes mod os, og anbringe dem paa dem, paa hvilke Bestrivelser passer.

Og den første Henviisning, hvorpaa jeg vil rette Eders Æmterkvinhed, vil findes i Det Capitel af 2den Epistel til Thessalonicerne. Der siges os, at et Frafalda maatte komme og at det Syndens Menneske, Fortabelsens Søn skalde aabenbares. De forsættelige protestantiske Re-

ligionssamfund har lange været enige i den Mening, at dette henpeyer paa den romerste Kirke, hvis Overhoved, opfojet paa St. Peters Stol, vaastaaer at have Rigets Nøgler, og siddende som en Gud i Guds Tempel, meddeler Frelse eller Fordommelse med en ufeilbarlig Myndighed.

(Fortsættet.)

Rettelser.

Af en Heilstagelse er i foregaaende Nummer Side 214, 2den Spalte, 26de Linie fra oven, udeladt følgende:

De Halvfjerdslidsthye skulle arbeide i Herrens Navn under de Tolv eller det omvandrende Høi-Raads Veiledning, idet de opbygge Kirken og ordue alle sammes Uffairer i alle Nationer — først iblandt Hedningerne og derpaa iblandt Jøderne, estersom de Tolv osv. Side 215. 1ste Spalte, staar: Jared var 200 Aar gammel, da han blev ordineret under Adams Haand, og han var 65 Aar, og Adam velsignede ham.

Istedet derfor læs: Jared var 200 Aar gammel, da han blev ordineret ved Adams Haand, som ogsaa velsignede ham.

(Angaaende begge disse Rettelser see Pagtenbog Side 15 og 17).

Indbetalt til Contoiret.

A. Weihe	1 Rd. 1 Mk. 12 Sk.
J. C. Klingbeck	115 — " — "
A. P. Traue	320 — " — "
Johan Svensen	50 — " — "
J. P. Folkman	5 — " — "
Summa 491 — 1 — 12 —	

Indhold.

Side.	Side.
Vagtalelse	225. Nedactionens Bemærkning
Joseph Smiths Levnetslæb (fortsat)	Breve fra Californien
Millenniet	De falske Propheter

"Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned, og faaes paa Contoret i Gothersgade Nr. 29, 3die Sal og paa alle kongl. Postkontorer.

Udgivet og forlagt af J. Van Gott.

Trykt hos F. C. Bording.